

— Дано го задави макаръ! На гърлото му да спре! Кръвта му дано отрови! Да го прелътят на гроба му, никакъвъ да се не види макаръ!...

— Е, стига де, стига! — утешаваше я сконфужено Петко. — Ако поиска, всичкото ще го вземе — какво ще му направишъ?..

Петковица още кълнѣше, когато Кичка, най-малкото ѝ момиченце, изпицѣ на двора. Тя се хвърли навънъ, дето Костадинчо, Ивановиятъ първенецъ, отстѣпяше гузно назадъ.

— Ти ли бре пордотино, ти ли я набъхта?

— Взела триончето! — помъчи да се оправдава Костадинчо.

— Дано те на носилка взематъ! — изрева Петковица и го погна съ една тояга. Костадинчо избѣга въ кѣщи, спрѣ се на прага и се изплези насрѣща ѝ.

— Въ гроба дано се изплезишъ макаръ!

Петковица сниши гласъ, но етърва ѝ изкочи отъ нужника и се спусна задъ нея:

— Да даде Господъ твойтъ по-напредъ да видишъ тамъ!... Ухъ! Какъ не те е срамъ мари кучко побѣснѣла!

Петковица се готвѣше да посрещне нападение-то отъ кѣщи и затова отначало се обърка. Но следъ това се окопити и кржглитѣ ѝ очи се ококориха:

— Кучка си ти, че ги прѣквашъ по две наведнѣжъ!

— Не ги помятамъ като тебе, я!

— Усойници! — изскочи дѣдо Костадинъ иззадъ навеса и дигна бастунчето си. — Махайте се да ви не гледамъ! Махайте се отъ очитѣ ми!... Отъ мене ако нѣмате срама, отъ децата си се засрамете мари!... — Устнитѣ му треперѣха, главата му се тресѣше нервно. — Отъ тѣхъ... отъ децата си се засрамете!... — задъхваше се той.

Тѣзи клетви поразиха стария. Всички бѣха не-